

(המשך מעמוד 13)

שלמה באום, הקצין שהמשטרה לא האמינה לו, הסביר באירוניה: "זה באמת לא היה הוגן: — כי אנחנו יודעים להרביץ מכות יותר טוב מהערבים."

על התקרית הראשונה, ביום ההכרעה, אמר גם הוא שהערבים התחילו בחגיגה. על המכות שהוכו הערבים בשבת, הסביר: "תבין, הגשנו בגיץ לבית המשפט העליון, יאנגי מוכן בשלב זה להגיב על מה שקרה." באום, המשמש עתה כמזכיר רפ"י בירושלים, מסביר: "אומנם נכון שלקחנו את החוק בידים, אבל עשינו זאת למען האינטרס היהודי. לא רצינו שזונה יהודיה וסריטורים ערביים ייהנו מפירות המלחמה."

אבל חוץ מהאינטרס היהודי שכמובן דחף אותו למעשיו, היה לשלמה עוד אינטרס אחד קטן. האינטרס הפרטי שלו. שלמה גר בדרך הברון 20, בבית השייך לכנסיה הרוסית. הוא מתגורר שם כשומר נכסי הכנסיה. לאחר שעשה הסכם עם הכנסיה, שכתמורה לשמירתו על הבנין — יגור שם. אבל כיוון שמינהל מקרקעי ישראלי קנה את השטח מידי הכנסיה ומתכוון להקים בו בית מלון מפואר, עומד שלמה לאבד את מקום מגוריו. מה שמסביר, אולי, את להיטותו לרכוש לו דירה חדשה באבוטור, ואת מסירתו לאינטרס היהודי. ובסוף עוד לא מאמינים לו שהוא התכוון לטובה! "זה מוציא מהדעת" אמר שלמה הנפגע, "שהמשטרה מעדיפה עדות של זונה — על דיברתם של קצינים!"

ומה אמרה השכנה, אותה כינו הארבעה בכינוי זה? סיפרה דניו ערואל:

"במוצאי שבת, בשעה שתיים וחצי בלילה, באה אשתו של חלים, וצעקה: דניו! דניו! באו חילים ורוצים לרצוח את בעלי. אמרתי לה שאין ממה לפחד, כי בטח הם רוצים רק לשאול שאלות. בשעה שלוש וחצי שמעתי צעקות. בעלי אמר לי: דניו, תישני. זה לא עניין שלך."

דניו ניסתה להרדם. היא לא הצליחה. פתאום בא חלים, הראש שלו כולו נפוח ודם נוזל על העיניים שלו. הוא סיפר שהרביצו להם, ואמרו שאם יקראו למשטרה — יהרגו אותם. יצאתי החוצה וראיתי את החיילים שכורים. ניגשתי לאחד מהם ושאלתי: למה אתם מרביצים להם? והוא ענה: נכון שהרביצו, אבל מגיע להם יותר. כשנשאלה מדוע היו מעוניינים החיילים להרביץ מכות לתושבים הערביים, ענתה: "ביזנס! כולם רוצים לעשות ביזנס — ובשביל זה הם רצו להוציא אנשים מהבתים שלהם. שבהם הם גרים כבר עשרים שנה."

★ ★ ★

"לא הייתי מאמינה!"

אינטרשו ריו דה-ז'נירו המוצג בישראל ע"י האמרגן נתן גלבע — גאיב להצגה ישר מרומניה שגרירי התרבות של פאראגואי לנחון ישראל

לאחר הצלחה ב-65 ארצות לואיס אלברטו דל פאראנה

והלוס פאראגואיום

עם הזמרת ורקנית הפלאמנקו הידועה — כרמן דה סנטנה

- 19.7 רביעי, ירושלים "אדיסון"
- 20.7 המישי, ראשון-לציון "תפארת"
- 21.7 ששי, חולון "רינה"
- 22.7 מוצ"ש, חיפה "גינת הגפן"
- 23.7 ראשון, תל-אביב "אהל-שם"
- 24.7 שני, תל-אביב "אהל-שם"
- 31.7 שני, טבריה "חן"
- 25.7 שלישי, צה.ל. אי-שם
- 26.7 רביעי, בתים "עצמאות"
- 27.7 חמישי, נתניה "מנדל-אור"
- 28.7 ששי, הר-הכרמל "שביט"
- 29.7 מוצ"ש, תל-אביב "אהל-שם"

החלה מכירת הכרטיסים במשרדי "כנף", "שרותון" וביתר המשרדים

טעימה יותר מרגיעה יותר קרירה יותר

הסיגריה העולמית
CHESTERFIELD
U.S.A.

עם חידוש הפעולה בכל החטיבות אנו מחדשים את הופעת "טור-התנועה" וקוראים לחברים ולאוהדים לתת יד להצלחת הפעולות הארציות.

- "תן טרמפ לחייל" — המיבצע נמשך. חומר הסברה ותזויות, במזכירות, רח' קרליבך 12, תל-אביב.
- "קרן הכוח החדש" — נא העבירו בדחיפות את התמורה, קבלת פנקסים נוספים — במזכירות.
- חבר, פעולות התנועה כיום, יותר מתמיד, כרוכות בהוצאות. העבר את דמי החבר ללא עיכוב אל ת.ד. 136, תל-אביב.
- המדורה באכזיב — ביום שישי, 4.8.67, פרטים יבואו.
- בחיפה — ביום חמישי, 27.7, בשעה 20.30, במועדון החטיבה, שר' או"ם 32 (מאחורי מגרש הטניס) יתקיים עיון פומבי בנושא: משמר הנצחון: פדרציה של ארץ-ישראל בהשתתפות: עמוס קינן ומיכאל רביאון.
- ברמת-גן — ביום רביעי, 26.7, בשעה 20.30, בכפר עצמאות בגן המלך דויד, יתקיים דיון פומבי בנושא: מה זו פדרציה של ארץ-ישראל בהשתתפות: נתן ילין-מור ואלכס מפיס. הקהל הרחב מוזמן.
- בפת-התקווה — ביום שני, 24.7, בשעה 20.30, במסעות הנשיא, רח' שטמפפר 13, יתקיים דיון בנושא: תוכנית השלום של הכוח החדש בהשתתפות: עו"ד שמואל סגל.
- בשבוע הבא יופיע, "כוח חדש" בהוצאה מיוחדת ויישלח למנויים. החטיבות מתבקשות להזמין גליונות נוספים במזכירות.

מה כה הסיפורים, אולי כיוונה דניו יותר מכולם לסלע המחלוקת. כי ברור שהערבים הוכו, אך אף אחד לא ציין סיבה ממשית לכך. והסיבה הממשית היא כנראה זו, שהקרב נטוש על הבית הנטוש. כי באמצע האיזור הערבי מצוי בניין גדול אבל ריק. עד לפני המלחמה שימש כעמדה ירדנית. מאז המלחמה, הבית ריק. דניו הייתה מעוניינת לזכות מן ההפקר, ובדרכה התמימה אפילו הצמידה שלט אל דלתו — עם השם שלה. וכמובן שלא הייתה מעוניינת שמישהו אחר יחמוד את הבית. מאידך — חמדו אותו הקצינים הישראליים, ומי יודע אולי המכות היו חוצאה מכך שהם חמדו בהודמנות זו, גם את בתי השכנים, ולכן ניסו לטק מתוכם עוד כמה וכמה ערבים שלא הסכימו לנטוש? והתוצאה? בעניין הבית הנטוש — יש להניח שהם יזכו בו. הם הכינו כבר מסמך כיום: מכתב של קצין בכיר בחטיבת ירושלים, בו מצויין בסעיף ב': "שלתנות צה"ל אישרו את כניסתם (של עדי בן-צבי וצבי רז) לאותו מיבנה." המיסמך הוגש לבג"ץ, ומה בדבר דניו, שגם היא חומדת אותו בית נטוש, איתה הצליחו הישראלים לנשל משם עליידי כך שכינו אותה "זונה"? כפי שהעידה היא עצמה: "כך אמרו: חס ושלום! אני נשואה ויש לי ילד. ובעלי עובד ומרחיח טוב כצבעי."

"נבלים! זה מה שאמרו עלי? כאילו שיש לזה קשר לפנינים האלה. אני מחתרת על הבית. שיקחו אותו הם, נבלים שכאלה!" וכך אולי יזכו הצעירים הישראלים להתגורר בתוך העמדה הירדנית הנטושה — אך זה כבר תלוי בבית-המשפט.

אבל מה ביחס למכות המזונועות. אמרה מלכה גאודן, אשת שטרסמבר גוררת במקום: "ראיתי איך הם הרביצו לערבים. אם לא הייתי רואה את זה במו עיני — לא הייתי מאמינה שבמדינה של יהודים יכול לקרות דבר כזה."